

ЗЛОЧИН У РОГОСИЈИ – ОПШТИНА ВЛАСЕНИЦА

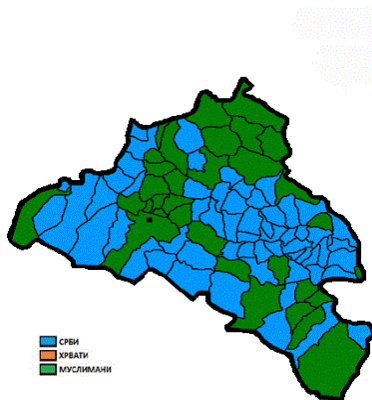
26.09.1992. ГОДИНЕ

ГЕОГРАФСКИ ПОЛОЖАЈ И ЕТНИЧКИ САСТАВ СТАНОВНИШТВА ВЛАСЕНИЦЕ

Општина Власеница се налази у источном дијелу Босне и Херцеговине. Граничи се са општинама Зворник, Хан Пијесак, Сребреница, Братунац, Олово, Рогатица, Кладањ и Шековићи. Површина општине износи 496,27 km². Општина је 1991. године била састављена од 92 насеља: Симићи, Шадићи Доњи, Шадићи Горњи, Тугово, Врли Крај, Друм, Драгашевац, Брда, Којчевина, Јасен, Дураковићи, Дурићи, Џемат, Гобеље, Оџак, Рогосија, Градина, Мишари, Грабовица, Пијукe, Церска, Пешевина, Плакаловићи, Подцрквина, Неђелишта, Мршићи, Козја Раван, Пустоше, Мајсторовићи, Рача, Куљанчићи, Кулина, Рашића Гај, Бакићи, Тикварићи, Власеница, Скугрићи, Супач, Штедра, Тољевићи, Витићи, Врточе, Вишњица, Кокановићи, Дукићи, Лукићи, Лукавица, Крајчиновићи, Копривно, Јеремићи, Гуњаци, Горње Врсиње, Голићи, Глушац, Герови, Кострача, Ђиле, Мишићи, Дубница, Дубачко, Доње Врсиње, Дервента, Буљевићи, Буковица Горња, Буковица Доња, Бишина, Бијело Поље, Бешићи, Бачићи, Ђурђевићи, Роваши, Маићеси, Рупово Брдо, Милићи, Ристијевићи, Рашковићи, Рашево, Рајићи, Помол, Подгора, Подбирач, Павковићи, Нурићи, Нова Касаба, Себиочина, Вуковићи, Вукшићи, Забрђе, Заграђе, Заклопача, Кљештани, Туралићи.¹

Географски положај општине Власеница

Резултати пописа становништва 1991. године

Према резултатима пописа из 1991. године у Власеници је живјело укупно 33.529 становника, националну структуру су чинили: Срби 14.301 (46,65%), муслимани 18.372 (54,79%), Хрвати 39 (0,11%) и остали 817 (2,44%).² Срби су чинили већину у 59 насеља, а муслимани у 33 насеља.

¹ Доступно на: <http://www.statistika.ba/?show=12&id=20095>, посјећено 01.09.2020. године.

² Исто.

Одлуком надлежних органа Републике Српске од 28. фебруара 1992. године, територија општине Власеница се дијели и формирају се двије засебне општине: Власеница и Милићи. Дејтонски мировни споразум је подијелио насеља Кљештани и Туралићи између општина Власенице и Кладња. Према резултатима пописа из 2013. године у Власеници живи 11.467 становника, националну структуру чине: Срби 7.589 (66,18%), Бошњаци 3.763 (32,81%), Хрвати 31 (0,27%) и остали 84 (0,73%).³

Географски положај Рогосије

Рогосија је мјесто у општини Власеница. Укупна површина насеља износи 3.03 km². Према попису становништва из 1991. године у Рогосији је живјело 34 становника и сви становници су били српске националности. Према резултатима пописа становништва из 2013. године у Рогосији живи један становник и он је српске националности.⁴

ОПИС ДОГАЂАЈА

Етнички мјешовита општина Власеница се и прије почетка ратних дешавања налазила у језгру националних нетрпељивости. Такво стање кулминира у прољеће 1992. године када долази до првих оружаних сукоба у средњем Подрињу. Пошто је дио тадашње општине Власеница био наслоњен на подручје општине Сребреница, коју су доминантно контролисале снаге тзв. Армије БиХ, српска села Власенице често су била изложена нападима.

Село Рогосија и сусједна села Доњи Залуковик, Којчевина, Тикварићи и Неђељишта били су настањени искључиво српским становништвом. Почетком оружаних сукоба 1992. године мјештани тих села су организовали сеоске страже у циљу одбране од напада муслиманских оружаних формација из Церске.⁵

О претходним нападима на село Рогосија свједочи мјештанин Славко Ашћерић: „Дана 7. априла 1992. године, муслимани из сусједних села су извршили изненадни оружани напад на Рогосију, због чега смо сви ми мјештани морали да избјегнемо из својих кућа и побјегнемо у село звано Брда. Сутрадан смо се вратили у село, јер је дошао тадашњи предсједник општине Станић са милицијом и организовали смо заједнички састанак са муслиманима на коме је договорено да нас муслимани више не нападају. И поред тога, један број мјештана је напустио село и отишао у безбједнија мјеста код своје родбине, а ја сам са својом супругом остао.“⁶

³ Исто.

⁴ Исто.

⁵ Извјештај о учињеном кривичном дјелу геноцид и других кривичних дјела ратног злочина, ЦБ Бијељина, број: 12-02/4-230-163/05, од 09.02.2006. године.

⁶ Записник о саслушању свједока Славка Ашћерића, Основни суд Власеница, од 21.02.1995. године.

Други напад на Рогосију Ашћерић описује овако: „Дана 2. јула 1992. године, у Рогосију је дошао представник муслимана из Коркутовића. Дошао је у кућу Радивоја Ашћерића, мог рођака и рекао да нема потребе да се плашимо, да бјежимо из села и да нас муслимани неће дирати јер је он главни за Коркутовиће. Сутрадан увече, муслимани из сусједних села напали су Рогосију, пуцајући са свих страна. Ја сам изашао из куће и придружио се осталим мјештанима са намјером да пружимо отпор уколико муслимани упадну у село. Ту ноћ смо провели ван кућа, а све вријеме падала је киша. По сванућу, киша је престала, а моја жена је дошла и донијела ми је одијело да се пресвучем. У том моменту муслимани су поново извршили снажан напад и сви мјештани су на брзину напустили село, међу којима и моја супруга, а ја сам остао сам. Пустио сам стоку из штала, а затим сам отишао код осталих мјештана ван села, али нисам нашао никога, већ сам на једном мјесту затекао седморицу људи из села Цикоте, који су кренули у помоћ нама у Рогосији. Код куће Митра Бјелогрића, која се налази на рубу шуме, изнад Рогосије, нашли смо тијели Алемпић Станимира из Рогосије, који је био убијен од стране муслимана, а у његовој близини био је рањен Бобар из Цикота, чије име не знам. Тијело Станимира смо оставили у подруму Митрове куће, а рањеног Бобара смо однијели са собом у Шадиће, а одатле га пребацили у Власеницу. Пошто су сви мјештани напустили село Рогосију, муслимани су опљачкали све куће, одвели стоку са собом и запалили село.“⁷

Након ова два напада на Рогосију у њој није било цивилног становништва, међутим, она се налазила на првој линији фронта. Због сталне пријетње да ће муслимани из правца Церске напасти српска села, српске сеоске страже су се укључиле у Трећи пјешадијски батаљон Власеница. Већину бораца на положајима у Рогосији чинили су мјештани напријед наведених српских села. Положаји су држани све до 26. септембра 1992. године, само с једним циљем и то да се заштите српска села и нејач у селима на том локалитету.“⁸

Дана 25. и 26. септембра 1992. године, у раним јутарњим часовима, извршен је широк и систематичан напад на српска села Рогосију и Неђељишта. Услјед тог напада, српско становништво из села Неђељишта је прогнано у сусједна села, а приликом упада муслиманских оружаних формација ТО Церска, село Неђељишта је опљачкано, порушено и запаљено, док је у селу запаљена и основна школа.⁹

У раним јутарњим часовима 26. септембра 1992. године извршен је трећи напад на Рогосију, с циљем да се нанесу што већи губици у људству, а при чему су употребљивани разни методи иживљавања и нечовјечног поступања према заробљеницима.¹⁰

Свједок напада на Рогосију била је Драгослава Пантић, која је навела: „Критично јутро око шест часова на нашу чету су нападе муслиманске формације из два правца, као и са бокова, што значи да смо били у окружењу тог момента. Познато ми је да нас је било укупно око 90 бораца који су се

⁷ Исто.

⁸ Кривична пријава, СЈБ Власеница, број: 15-19/02-230-КУ-22, од 28.05.1993. године.

⁹ Извјештај о учињеном кривичном дјелу геноцид и других кривичних дјела ратног злочина, ЦЈБ Бијељина, број: 12-02/4-230-163/05, од 09.02.2006. године.

¹⁰ Кривична пријава, Војно тужилаштво при Сарајевско-романијском корпусу Соколац, број: 15-19/02-230-__-22, од 28.05.1993. године.

налазили на линији разграничења. (...) Борба са муслиманима трајала је од шест до десет часова, када смо се ми извукли, а муслимани упали у наше ровове. Мој вод је остао без муниције. Наводим да је скоро сваки борац имао само три до четири метка, која је чувао за себе.“¹¹

Приликом напада на Рогосију муслимани су користили и методе застрашивања, а о чему је у својој изјави свједочила и свједок Драгослава Пантић: „Приликом напада муслимани су имали пратеш који је носио канте са којима је лупао, као и мегафон са којим су објављивали да се предамо, а мене су лично препознали и псовали ми мајку и да ће ме рашченути.“¹²

Још један учесник одбране, Зоран Петровић, тврди: „Дана 26. септембра 1992. године, око шест часова, наш положај муслимани из села Церске су напали сприједа и отпозади. Наша чета је бројала око 80 бораца. Моја десетина се налазила на лијевом крилу чете. Муслимани су запуцали сприједа, а истог момента и слеђа. Међу нама је настала паника, једни смо се окренули унатраг, а једни смо пуцали напријед.“¹³

И овај учесник догађа у својој изјави Зоран Петровић спомиње методе застрашивања: „Приликом напада на нас, муслимана је било много више од нас и они су узвикивали држите четнике и кољите све пред собом.“¹⁴

Тијело Драгомира Јаћимовића на коме се види очигледна рана од клања

Такође, и овај свједок износи податак да су браниоци села оскудијевали са муницијом: „У овој борби свим борцима је било при крају муниције, а они који нису имали су позајмљивали једни од других по десет метака.“¹⁵

Своје искуство у одбрани Рогосије изнио је и Добривоје Јурошевић: „На положају је било укупно око 100 бораца, а по неким процјенама муслиманске снаге бројале су око 700 људи. Напад је почео око шест часова изјутра, а главни удари били су са бочних страна и са леђа. Наше положаје су тукли пјешадијским наоружањем, минобацачима и ручним ракетним бацачима, званим „зоље“. Борба је трајала до 11 часова. Током ове борбе био сам рањен у груди и у обје ноге. Такође сам

¹¹ Изјава Драгославе Пантић, СЈБ Власеница.

¹² Исто.

¹³ Изјава Зорана Петровића, СЈБ Власеница, број: 15-19/02-230, од 17.06.1993. године.

¹⁴ Исто.

¹⁵ Исто.

видио да су током борбе погинули мој брат Љубомир, Јаћимовић Драгомир, Станишић Неђо, (...) Када сам наишао на тијело погинулог брата Љубомира, покушао сам да га повучем са лица мјеста, али у томе нисам успио јер сам и ја био рањен. У 11 часова моја јединица је кренула у пробој из обруча и у томе је и успјела, а мене су кроз обруч изнијели рањеног.“¹⁶

Након рањавања и извлачења из обруча Добривоје бива хоспитализован у болницу у Милићима, а недуго потом тијела убијених бораца су допремљена у болницу ради идентификације. „Ја на ову идентификацију нисам ишао, али сам чуо да су тијела свих погинулих и рањених српских бораца, који су остали на мјесту борбе, била страховито измасакрирана.“¹⁷

О пробоју из обруча тог јутра говори и Мирољуб Драшковић: „Јаке муслиманске оружане снаге извршиле су око шест часова ујутру изненадни напад на наш положај у Рогосији. Борба са њима трајала је до 11 часова. Како нисмо били у могућности да пружимо даљи отпор, одлучили смо се на пробијање обруча, у чему сам учествовао и ја. Пуцњава је била скоро престала када сам чуо глас Пејновић Горана како запомаже и вришти, па сам претпостављао да је он био ухваћен жив од стране муслимана.“¹⁸

Детаљан опис планирања и извршења напада на Рогосију видљив је и из изјава муслимана који су били непосредни учесници напада. Тако, Халил Бећировић о нападу говори: „У саму акцију кренули смо 26. септембра 1992. године ујутро између три и четири часа. Кренули смо са локације зване Велика њива која се налази изнад села Коркутовићи. Било нас је око 300 људи, сви борбено способни и сви распоређени у три групе. Имали смо задатак да опколимо српске положаје и уништимо српску војску. (...) На саму Рогосију дошли смо око пет часова ујутро, средили се и припремили за напад, тако да смо у напад кренули нешто прије шест часова. Прије него што смо кренули у ту акцију наши извиђачи су дуго, можда свих десет дана, извиђали положаје српске војске.“¹⁹

Позивање на предају, о коме је говорила Драгослава Пантић, у свом исказу износи и Халил: „Неко од бораца, коме не знам презиме, узео је мегафон и говорио 'предајте се четници, опкољени сте'.“²⁰

Након битке и повлачења бранилаца Рогосије, муслиманске формације су вршиле иживљавања над заробљеницима и погинулим браниоцима. Један од облика мучења било је спаљивање људи. Халил Бећировић тврди: „Један војник је извадио из цистерне десет литара нафте, па смо тако нафтом палили српске војнике. Ко је све палио тачно не знам. Знам, јер сам видио, да је запаљен један српски војник, а да ли су паљени и остали не знам јер сам убрзо као курир морао отићи у Церску.“²¹

¹⁶ Записник о саслушању свједока Добривоја Јурошевића, Основни суд Власеница, од 21.02.1995. године.

¹⁷ Исто.

¹⁸ Записник о саслушању свједока Мирољуба Драшковића, Основни суд Власеница, од 22.02.1995. године.

¹⁹ Записник о саслушању Халила Бећировића, Основни суд Власеница, од 15.04.1993. године.

²⁰ Исто.

²¹ Исто.

Изгубљене положаје на Рогосији Војска Републике Српске је сутрадан повратила, а након тога пронађена су масакрирана тијела бранилаца Рогосије.

У Кривичној пријави МУП-а Републике Српске се наводи: „Дана 26. септембра 1992. године, око осам часова, ИКМ са Рогосије, путем радио везе, обавијестило је команду 3. ПБ Власеница и СЈБ да су припадници тзв. Армије БиХ из Церске, истог дана око шест часова напали са свих страна на српске положаје у селу Рогосија. Након примљеног обавјештења организована је помоћ линији одбране на Рогосији, те је село ослобођено, а након ослобађања на лицу мјеста нађени су трагови нечовјечног понашања припадника тзв. Армије БиХ над рањеним или заробљеним српским борцима, као и над борцима који су се предали или остали без средстава за одбрану. Такође су вршили мучења заробљених српских војника који су одложили оружје, предали се или остали без средстава за одбрану, на тај начин што су им живим вадили очи, одсијецали поједине дијелове тијела, клали испод врата, палили их, разбијали главе тупим предметима, пробадали их ножевима по читавом тијелу и вршили друга звјерства.“²²

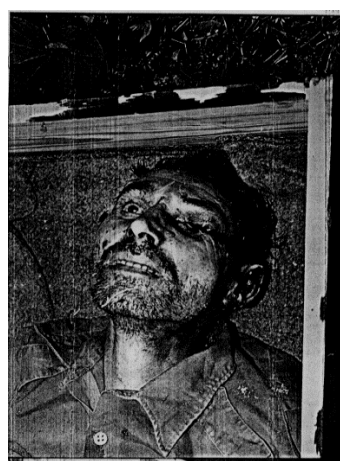
Такође, и Мирољуб Драшковић свједочи о размјерама масакра над заробљеницима који је затекао приликом повратка изгубљених положаја: „У једном рову пронашао сам Милана Мијића, Мићу Митровића и још једног кога нисам познавао. Видио сам да је Мијић био заклан, као и овај војник кога нисам познавао, а Митровићу је била разнесена глава од ударца тупим предметом, односно, вјероватно сјекиром јер је мозак био расут око његовог тијела. Друге повреде на њиховим тијела нисам загледао. Од других који су били на идентификацији убијених српских војника, чуо сам да је Горан Пејновић био такође масакриран, а да му је полни орган био одсјечен.“²³

У поменутој кривичној пријави наводи се и сљедеће: „Све повреде нађене на лешевима, указују да су српски борци мучени уз употребу маљева, сјекира, разних сјечива, специјално направљених ножева за клање, паљењем живих заробљеника или рањених, пуцањем из близине у главу рањених и слично.“²⁴

²² Кривична пријава, СЈБ Власеница, број: 15-19/02-230-КУ-22, од 28.05.1993. године.

²³ Записник о саслушању свједока Мирољуба Драшковића, Основни суд Власеница, од 22.02.1995. године.

²⁴ Кривична пријава, СЈБ Власеница, број: 15-19/02-230-КУ-22, од 28.05.1993. године.

*Тијела Миће Митровића, Љубомира Јурошевића и Душана Ђурића на којима су видљиви трагови
живљавања и масакрирања*

У обдукцијском налазу се наводи да је тијело Миће Митровића изложено великим повредама на предњој страни лобање, те да недостају možдана ткива и да је рана прекривена црвима.²⁵

Још један од облика мучења видљив је на тијелу Жарка Продановића. „На грудном кошу више расјекотина ножем као и двије до три расјекотине испод врата, са десне стране грудног коша отвор у грудну шупљину, а околу згрушана крв. Све ране уцрване. Лијева половина главе промијењена са расјекотинама лобање без možданог ткива, такође уцрване. Лице унакажено, крваво. Десна подлактица здробљена, а у предјелу доњег дијела трбуха са лијеве стране расјекотина равних ивица у дубини до цријева.“²⁶

Милован Мијић је ишао тога дана на идентификацију жртава у болницу у Милиће и тамо је препознао брата Милана: „Отишао сам у болницу у Милиће гдје су била допремљена тијела погинулих бораца. Видио сам да су сви били масакрирани, а поједини спаљени до те мјере да их је родбина једва препознала. Глава мог брата, на десној страни, била је потпуно разбијена и претпостављам да је то било од ударца тупим предметом, на десној мишки имао је убод ножем, а тијело било му је спаљено, осим лијевог рамена и лијеве стране лица.“²⁷

*Тијело Жарка Продановића на коме су видљиве ране
описане у обдукцијском налазу*

²⁵ Обдукцијски налаз – Мићо Митровић, Болница Милићи

²⁶ Обдукцијски налаз – Жарко Продановић, Болница Милићи

²⁷ Записник о саслушању свједока Милована Мијића, Основни суд Власеница, од 20.02.1995. године.

У обдукцијском налазу за Милана Мијића се наводи да је у предјелу главе имао више расјекотина, а тијело је било потпуно угљенисано.²⁸

Угљенисано тијело Милана Мијића, на којој су видљиве повреде из обдукционог налаза

Као што је и наведено, поједине српске борце припадници тзв. Армије БиХ су спаљивали. Поред Милана Мијића, такав је случај и са Милованом Ковачевићем, Миломиром Продановићем и Миланом Вујичићем. У обдукцијском налазу за тијело Милована Ковачевића стоји: „Угљенисани леш са свих страна са изгорјелом кожом, подкожним ткивом и дијелом мишића.“²⁹

Угљенисано тијело Миломира Продановића на коме се види изливени мозак у предјелу десне стране расјечене лобање

У обдукцијском налазу за Милана Вујичића се налази: „Дјелимично угљенисани леш са више повреда на лицу и врату нанесених дијелом оштрим, а дијелом тупим оруђем. На десној шасти нема прстију – дијелом одсјечени, а дијелом угљенисани. На грудном кошу и абдомену више

²⁸ Обдукцијски налаз – Милан Мијић, Болница Милићи

²⁹ Обдукцијски налаз – Милован Ковачевић, Болница Милићи,

убодних рана нанесених оштрим предметом. Десна поткољеница, нешто испод кољена, одсјечена, неравних ивица. Комплетне ране нападнуте црвима.“³⁰

Угљенисана тијела Милована Ковачевића и Миломира Продановића.

Угљенисана тијела Милана Вујичића и Веле Мајсторовића.

Заједничкој сахрани српских жртава убијених у Рогосији присуствовао је државни врх Републике Српске на челу са предсједником др Радованом Караџићем.

³⁰ Обдукцијски налаз – Милан Вујичић, Болница Милићи,

Предсједник Републике Српске, др Радован Караџић, на сахрани српским жртвама у Рогосији.

Послије рата породице убијених су самоиницијативно подигле неколико појединачних спомен-плоча на Рогосији. Тако је подигнута спомен-плоча Драгомиру Јаћимовићу као и Милету Станишићу.

Спомен-плоче Милету Станишићу и Драгомиру Јаћимовићу на Рогосији, фотографисано јуна 2022. године

Такође, поред појединачних спомен-плоча на Рогосији је подигнут централни споменик за све Срба који су убијени 26. септембра 1992. године.

Споменик подигнут у част српских жртава на Рогосији, фотографисано јуна 2022. године

ЖРТВЕ

Према подацима Републичког центра за истраживање рата, ратних злочина и тражење несталих лица током напада на Рогосију, 26. септембра 1992. године, смртно је страдало 29 бранилаца Рогосије. Потребно је напоменути да су и прије овог напада муслиманске формације нападале Рогосију и том приликом убиле Алемпић (Ристе) Станимира, рођеног 1970. године, (ID: 22930³¹).

Станимир Алемпић

³¹ ID представља број под којим се жртва налази у електронској бази Републичког центра за истраживање рата, ратних злочина и тражење несталих лица.

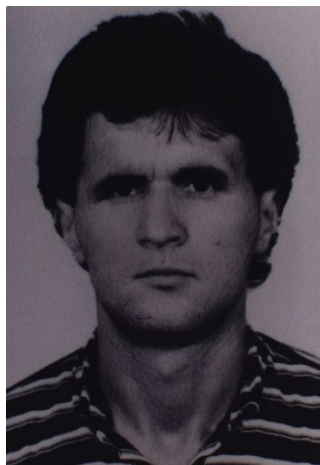
*Табела Смртно страдала лица српске националности приликом напада на Рогосију
26. септембра 1992. године*

РБ	ID ³²	Презиме	Име оца	Име	Година рођења	Датум страдања	Напомена
1.	5200	Алемпић	Радислав	Димитрије	1960.	26.09.1992.	Заробљен, звјерски мучен те убијен исти дан.
2.	11919	Вујичић	Бранко	Милан	1954.	26.09.1992.	Тијело спаљено.
3.	23521	Деурић	Милко	Драгољуб	1963.	26.09.1992.	Заробљен, звјерски мучен те убијен исти дан.
4.	6280	Деурић	Милко	Радомир	1960.	26.09.1992.	Заробљен, звјерски мучен те убијен исти дан.
5.	6281	Дошић	Миладин	Чедомир	1950.	26.09.1992.	Рањен, заробљен, звјерски мучен те убијен исти дан.
6.	6282	Драгић	Миладин	Бошко	1947.	26.09.1992.	
7.	22931	Дракулић	Бранислав	Александар	1969.	26.09.1992.	Заробљен, звјерски мучен те убијен исти дан.
8.	22932	Ђурић	Зарија	Душан	1943.	26.09.1992.	Заробљен, звјерски мучен те убијен исти дан.
9.	6284	Јаћимовић	Обро	Драгомир	1949.	26.09.1992.	Различита свједочења постоје о томе да ли је био прво заробљен, а потом заклан или је погинуо у борби па му је накнадно пререзан гркљан.
10.	6286	Јурошевић	Љубинко	Љубомир	1962.	26.09.1992.	Заробљен, звјерски мучен те убијен исти дан.
11.	22933	Ковачевић	Петар	Милован	1952.	26.09.1992.	Тијело спаљено.
12.	23523	Мајсторовић	Митар	Вело	1967.	26.09.1992.	Заробљен, звјерски мучен те убијен исти дан.
13.	23522	Мајсторовић	Цвијетин	Лука	1950.	26.09.1992.	Рањен, заробљен, звјерски мучен те

³² ID представља број под којим се жртва налази у електронској бази Републичког центра за истраживање рата, ратних злочина и тражење несталих лица.

РБ	ID ³²	Презиме	Име оца	Име	Година рођења	Датум страдања	Напомена
							убијен исти дан.
14.	6290	Мијић	Радо	Милан	1952.	26.09.1992.	Заробљен, звјерски мучен те убијен исти дан.
15.	6291	Митровић	Љубомир	Мићо	1955.	26.09.1992.	Заробљен, звјерски мучен те убијен исти дан.
16.	6292	Пејновић	Гојко	Горан	1958.	26.09.1992.	Заробљен, звјерски мучен те убијен исти дан.
17.	6294	Продановић	Милисав	Жарко	1970.	26.09.1992.	Заробљен, звјерски мучен те убијен исти дан.
18.	6293	Продановић	Милисав	Миломир	1966.	26.09.1992.	Погинуо у борбама. Тијело спаљено.
19.	6295	Продановић	Милан	Мирко	1961.	26.09.1992.	Заробљен, звјерски мучен те убијен исти дан.
20.	6296	Равњаковић	Милорад	Зоран	1960.	26.09.1992.	Рањен, заробљен, звјерски мучен те убијен исти дан.
21.	6297	Ребић	Неђо	Рајко	1958.	26.09.1992.	Заробљен, звјерски мучен те убијен исти дан.
22.	22934	Секулић	Митар	Милан	1947.	26.09.1992.	Заробљен, звјерски мучен те убијен исти дан.
23.	23527	Секулић	Миладин	Раденко	1962.	26.09.1992.	Заробљен, звјерски мучен те убијен исти дан.
24.	6299	Станишић	Станко	Миле	1960.	26.09.1992.	Заробљен, звјерски мучен те убијен исти дан.
25.	6300	Станишић	Цвијан	Неђо	1964.	26.09.1992.	Заробљен, звјерски мучен те убијен исти дан.
26.	6301	Станишић	Цвијан	Ненад	1972.	26.09.1992.	Заробљен, звјерски мучен те убијен исти дан.
27.	6302	Тешић	Стјепан	Боро	1960.	26.09.1992.	Заробљен, звјерски мучен те убијен исти дан.
28.	6303	Тешић	Рајко	Томислав	1971.	26.09.1992.	Заробљен, звјерски мучен те убијен исти дан.
29.	22935	Шевкушић	Неђо	Јадранко	1961.	26.09.1992.	Рањен, заробљен,

РБ	ID ³²	Презиме	Име оца	Име	Година рођења	Датум страдања	Напомена
							звјерски мучен те убијен исти дан.

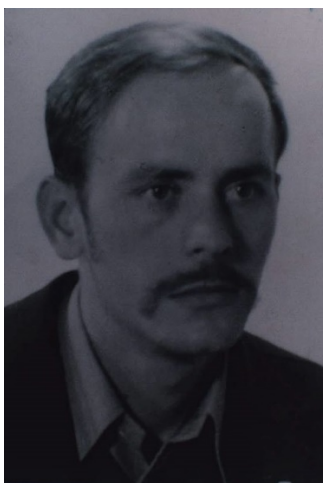
Димитрије Алемпић

Радомир Деурић

Драгољуб Деурић

Чедомир Дошић

Бошко Драгић

Александар Дракулић

Душан Бурић

Драгомир Јаћимовић

Љубомир Јурошевић

Милован Ковачевић

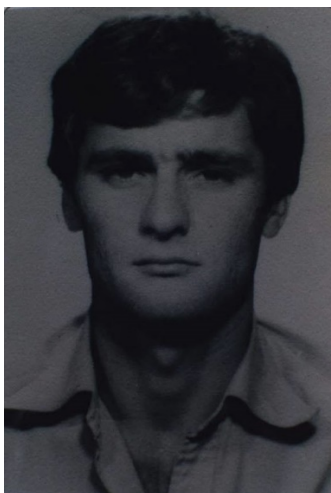
Лука Мајсторовић

Вело Мајсторовић

Милан Мијић

Мићо Митровић

Горан Пејновић

Миломир Продановић

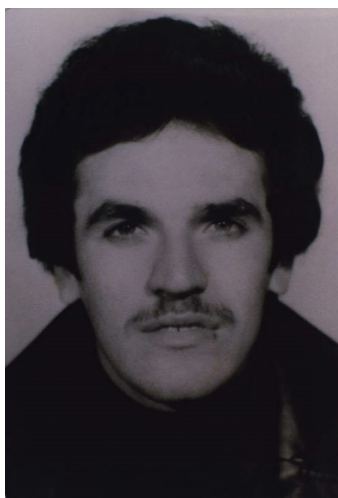
Жарко Продановић

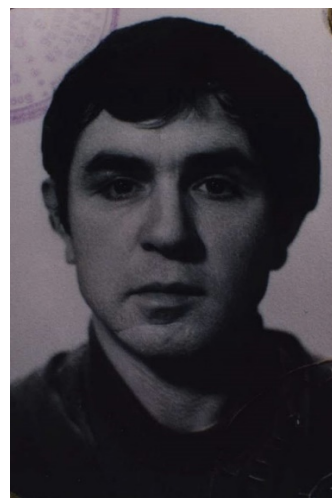
Мирко Продановић

Зоран Равњаковић

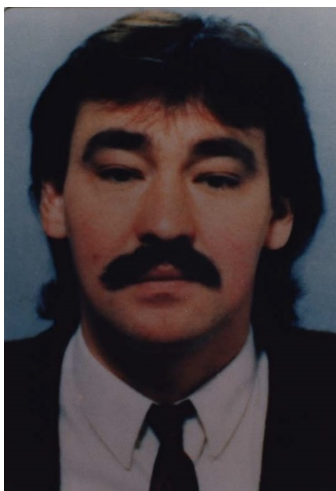
Рајко Ребић

Милан Секулић

Раденко Секулић

Миле Станишић

Неђо Станишић

Ненад Станишић

Јадранко Шевкушић

Боро Тешић

Томислав Тешић

Милан Вујичић

Према подацима Центра, приликом напада на Рогосију рањено је 26 лица.

*Табела Рањена лица српске националности приликом напада на Рогосију
26. септембра 1992. године*

РБ	ID ³³	Презиме	Име оца	Име	Година рођења	Датум страдања	Напомена
1.	25736	Алемпић		Вујадин	1970.	26.09.1992.	
2.	25726	Алемпић		Милосав	1968.	26.09.1992.	
3.	25728	Ашћерић		Радоје	1964.	26.09.1992.	

³³ Исто.

РБ	ID ³³	Презиме	Име оца	Име	Година рођења	Датум страдања	Напомена
4.	24083	Бобар	Душан	Владан	1956.	26.09.1992.	
5.	25737	Бојанић		Милан	1965.	26.09.1992.	
6.	25725	Васковић		Бранислав	1962.	26.09.1992.	
7.	25718	Вуковић		Велибор	1969.	26.09.1992.	
8.	25719	Јурошевић		Добривоје	1947.	26.09.1992.	
9.	25739	Куртума		Ненад		26.09.1992.	
10.	25729	Лулић		Миленко	1955.	26.09.1992.	
11.	24026	Матић	Радован	Раденко	1954.	26.09.1992.	
12.	25720	Митровић		Војислав	1940.	26.09.1992.	
13.	24095	Муњић	Бошко	Душан	1951.	26.09.1992.	
14.	25732	Николић		Будимир	1932.	26.09.1992.	
15.	25741	Пантић		Ненад	1960.	26.09.1992.	
16.	25740	Пантић		Стојан		26.09.1992.	
17.	24088	Петровић	Остоја	Зоран	1952.	26.09.1992.	
18.	25734	Продановић		Илија		26.09.1992.	
19.	25727	Радојичић		Љубо	1967.	26.09.1992.	
20.	25742	Самарџић		Грујо	1956.	26.09.1992.	
21.	25738	Сандић		Рајо	1950.	26.09.1992.	
22.	25735	Станишић		Милош	1961.	26.09.1992.	
23.	25715	Станишић		Ратко	1954.	26.09.1992.	
24.	25724	Тешић		Душко	1969.	26.09.1992.	
25.	25723	Тешић		Мирко	1952.	26.09.1992.	
26.	25730	Честић		Стојан	1961.	26.09.1992.	

НЕПРИЈАТЕЉСКЕ ВОЈНЕ ФОРМАЦИЈЕ КОЈЕ СУ УЧЕСТВОВАЛЕ У НАПАДУ

Према изјавама свједока напад на Рогосију извршили су припадници Церанског одреда, потпомогнути муслиманским формацијама из Коркутовића, Хајдаревића, Шиљковића и Коњевић поља. Ово је само још један у низу напада који су извеле ове војне формације на ширем рејону средњег Подриња током 1992. године. О бројчаној премоћи (која је била минимално у размјери 1:3 у корист нападача) и силини удара непријатеља довољно говори податак од укупно 55 бранилаца који су тог јутра избачени из строја (убијени и рањени).

ПРАВОСУДНИ ПРОЦЕСИ

Иако је МУП Републике Српске поднио кривичну пријаву за злочине над лицима српске националности на Рогосији, до данас није подигнута ниједна оптужница како пред Судом БиХ, тако ни пред ентитетским судовима.